

ΚΕΙΜΕΝΟ: Γεώργιος ΥΛΑΣ

Ενθυμήματα από έναν θρούλο...

Τα πρώτα μου κυνηγετικά βήματα μ' έφεραν εκείνη την Παρασκευή του Σεπτεμβρίου του 1969 στην Κωπαίδα. Δεκαεννιάρης, σε άριστη φυσική κατάσταση, γεμάτος πόθο για τη θεά Αρτεμη, θα έκανα και τον πιο φανατικό να τρομάξει απ' τη λαχτάρα μου για κυνήγι και περιπέτεια.

Αυτά και η τύχη μου, με το βραδινό εξπρές των 10, μ' έφεραν στην Αλιάρτο εκείνη τη μέρα αργά στις 12. Μετά από έναν σπαρτιάτικο ύπνο στο παγκάκι του σιδηροδρομικού σταθμού κι έναν καφέ στα γρήγορα το χάραμα στο καφενείο του χωριού, άρχισα την επομένη να ταλαιπωρούμαι στον αχανή κόμπο για κανένα τρυγόνι, εις μάτην.

Απακαμωμένος και φαρμακωμένος από τη ζήλια μου να βλέπω 15-20 ορτύκια στις κρεμάστρες των φερματοζήδων, έφτασα αργά το απόγευμα πίσω στο χωριό και στο καφενείο του κ. Μπαζάκη να περιφένω το επόμενο τρένο για την επιστροφή στην πρωτεύουσα. Εκεί, στην κουβέντα μας με τους ντόπιους καπὸ πού είσαι, ποιος είσαι... και άλλα τέτοια, γυρίζει ο Μπαζάκης και μου λέει:

- «Σκυλιά έχεις».
- «Όχι», του απαντώ.

- «Αυτοκίνητο έχεις».
- «Όχι», του ξαναλέω.
- «Τότε, μην περιμένεις να βαρέσεις τίποτα, αν δεν γνωρίσεις τον "Καψοφουσέκη"».

Και άρχισαν να μου εξιστορούν τι εστί «Καψοφουσέκης». Μου είπαν τόσα, που ούτε τρένο όκουσα, ούτε σπιτι θυμήθηκα, λες και σταμάτησε ο χρόνος. Τόσα, που ζευγάρωσε το ψέμα με την αλήθεια και έπλασσαν το μύθο!

Κατάπληκτος, έβλεπα και τους ίδιους τους ντόπιους να εκστασιάζονται και αυτοί, διηγούμενοι το κατορθώματά του.

- «Πού θα τον βρώ με παιδιά», τους ρωτώ ξαναμμένος.

- «Αυτό το Σαββατοκύριακο έχει πάει κάτι λεφτάδες για πέρδικες», μου λένε, «αν μείνεις ως αύριο το βράδυ θα τον γνωρίσεις».

Διότι ο «Καψοφουσέκης» ήταν επαγγελματίας κυνηγός, όχι ως προς την πώληση θηραμάτων, αλλά σαν οδηγός για όλα τα κυνήγια, σε όλη την

επικράτεια. Ταυτόχρονα και εκπαιδευτής σκύλων, πουλώντας το έτοιμο ή ως κουτάβια, ενισχύοντας έτσι την πενιχρή του τότε σύνταξη. Ούτε λόγος για φευγιά. Μένω ως την επομένη το βράδυ και γνωρίζω τον Μύθο!

Συναντηθήκαμε στο καφενείο του Μπαζάκη όπου σύχναζε. Ο καφετζής με σύστησε, αν και δεν χρειαζόταν, γιατί θα τον ξεχώριζα μέσα σ' όλο το χωριό. Βλέμμα βαθύ, εξεταστικό, διαπεραστικό, που σε διάβαζε μεμιάς ολόκληρο. Μετρίου αναστήματος, γύρω στα 67, τσακισμένο πρόσωπο αλλά αγέρωχο, με το μέτωπο ελαφρώς ψηλά προς τα πίσω, δείγμα σιγουριάς, υπερηφάνειας και δικαιολογημένης υπεροψίας.

Το βήμα του αργό, βαρύ, με τη θέση ισχυρότερη της άρσης, σαν να 'θελε να ριζώσει στο πάτωμα. Η φωνή του, παρόμοια με το χαρακτήρα του: οργή, βαριά, με λόγο ζυγισμένο και αλόθευτο σαν την τουφεκιά του. Όλα τα αρσενικά επίθετα δεν φτάνουν για να περι-

Ο θρυλικός «Καυφοφουσέκης»
τον καιρό των τρυγονιών στην Κωπαίδα.

γράφουν το χαρακτήρα του... Όλα, πλην ενός και μάλιστα γένους θηλυκού: την μπέσα! Αυτός ήταν ο «Καυφοφουσέκης».

«Σωτήρη, να σου συστήσουμε το παλικόρι από εδώ που θέλει να σε γνωρίσει», του είπε ο Μπαζάκης.

Χαιρετηθήκαμε, συστηθήκαμε και κάτσαμε σ' ένα τραπεζάκι να τα πούμε.

Κατά πώς μου είχαν ορμηνέψει, κυνηγούσε μόνο επ' αμοιβή. Μο από μένα τον πιτσιρικά τι να πάρει. Τέλος πάντων, τα 'πομε εν μέσω κροσσοκατάνυξης, στην οποία όποτε συμμετείχε, μετάνιωνες που άρχιζε.

Αυτό ήταν και το μοναδικό μελανό του σημείο. Τα ποτά, με το οποίο προσπαθούσε να διαγράψει τη χειρότερη ανάμνηση της ζωής του, που θα αναφέρω στη συνέχεια.

Δεν θυμάμαι μια βραδιά που να μην τον στήριξα στους ώμους μέχρι το σπίτι του, όμως κι εδώ επιβεβαιωνόταν ο τρομερός χαρακτήρας του, έχοντας πλήρη συνείδηση, με κουβέ-

ντες μετρημένες και απίστευτη αυτοκυριαρχία.

Τα 'παμε λοιπόν και συμφωνήσαμε, προς μεγάλη μου χαρά, να κυνηγήσουμε το μεθεπόμενο Σαββατοκύριακο. Τώρα, θες το πάθος μου, θες η γενναιοψυχία του, θες η χημεία που λένε, καταφέραμε να αναπτύξουμε μια φιλία τόσο δυνατή, που ακύρωνε ακόμα και επαγγελματικά ραντεβού για να κυνηγήσουμε μαζί.

Οι πρώτες συγκινήσεις

Οι πρώτες εξαρμήσεις- μαθήματα, τρομερές συγκινήσεις για μένα που έβλεπα πρώτη φορά φέρμες, κρατώντας τουφέκι σε δικό μου θηράματα.

«Πρόσεξε», μου έλεγε, «μην τραβήξεις αν δεν σου πω, εντάξει».

Και με έβαζε στη σωστή θέση... Πού να με κρατήσει, όμως, το πάθος! Σάμπως θύελλα χιμούσα να ξεριζώσω κάθε ίχνος εγκράτειας και να οι απανωτοί ντουμπλέδες, να και τα καρού-

μπαλα, από το κοντάκι του Smith στο κεφάλι μου, με την αγριοφωνώρα του στ' αυτιά μου:

«Μη βιάζεσαι ρεεεε»...

Η τεχνική του, λοιπόν, στην ταυφεκιά της πέρδικας και του ορτυκιού ήταν απλή και πάντα θανατηφόρα. Στο σήκωμα του πουλιού, γίνεται γρήγορη επώμηση και άμεση παρακολούθηση- σκόπευση έως και 30μ. (αν το έδαφος το επιτρέπει ή όσο το επιτρέπει).

Σε όλη τη διάρκεια της φάσης οι αισθήσεις είναι τετομένες, μήπως σηκωθεί και άλλο πουλί δίπλα, σότε τραβώντας το πρώτο γυρίζουμε στο δεύτερο κ.λπ. Οση ώρα όμως σκοπεύουμε το πρώτο, έχουμε κάνει όλες τις απαιτούμενες διορθώσεις και το σπουδαιότερο, έχουμε αποβάλει το στρες της συγκίνησης και του αιφνιδιασμού, ώστε η βολή μας να 'ναι σχεδόν πάντα επιτυχής. Χωρίς μάλιστα να ντουμπλάρουμε χάνοντας και δεύτερο φυσίγγι, που πιθανόν να

Ο Σωτήρης Τσαπάρας την εποχή που υπηρετούσε στο στρατό. Δίπλα του, πάντα ένα κυνηγόσκυλο...

χρησιμοποιούμε για το δεύτερο πουλί.

Συμπέρασμα: Ψυχραιμία, εκμετάλλευση και κατανομή χρόνου, καθ' όλη τη φάση της φέρμας.

Προϋπόθεση βέβαια σ' αυτή την τακτική είναι η ακινησία του σκύλου στο ξεπέτογμα του θηρόμοτος.

Όταν, μετά από χρόνια, απέκτησα το δικό μου σκυλιά, έζησα τρομερές συγκινήσεις με τη μέθοδο αυτή, ενθουσιάζοντας τα λόγια του.

Τα καταρθώματά του δεν ξέρω πόσες σελίδες θα γέμιζαν εξιστορώντάς τα. Τα μάθαινα, όμως, πάντα από τους

άλλους, ποτέ από τον ίδιο. Απειρα και τα στοιχήματα που κέρδιζε, πανάκριβα μερικές φορές, από κάτι επίδοξους «επιστολάδες» που πάσχιζαν να ανταγωνιστούν τη φήμη του.

Διότι ο «Καψοφουσέκης» δεν αστοχούσε ποτέ! Ούτε ποτέ τον είδε κανείς να αστοχεί. Και όχι μόνο... Πατέ δεν τον είδα να κάνει επώμηση και να την ακυρώνει. Αδιάψευστος μάρτυρας γι' αυτό, το ίδιο του το όπλο, ένα παλιό Smith, που εξετάζοντάς το για πρώτη φορά, διαπίστωσα έκπληκτος τη θεξιά κάννη γεμάτη σπηλιές και την αριστερή σχεδόν άθικτη!

Θύμα λοιπόν της φήμης αυτής έπεσε και ο αείμνηστος Αλ. Πειραυνάκης (εκδότης τότε των «Κυν. Νέων»), με το περιβόητο «στοίχημα του κόκορα».

Έβενε έναν κόκορα στο χωράφι γύρω στα 20-30μ. και σου επέτρεπε μια βολή, με ό,τι φυσίγγι ήθελες (εκτός μονόβολου και ψήφων), που άγνωστο γιατί, ποτέ δεν σκότωνε! Έπειτα τον εκτελούσε ο ίδιος μ' ένα δικό σου ίδιο φυσίγγι, μπρος στα έκπληκτα μάτια σου. Όσο και αν προσπάθησα να μάθω το μυστικό, δεν τα κατάφερα.

Αμέτρητα και τα κυνήγια κάθε λογής σε φωτογραφίες της εποχής, ασπρόμυρες, με όποιον επώνυμο ήθελες, των οποίων το όνομα ουδέποτε έκανε χρήση. Δεν ξέρω τι να πρωτοθυμηθώ και ν' αναφέρω μέσα σε τόσο λίγο χώρο. Οφείλω, όμως, να δικαιολογήσω εν μέρει την «κοινοφιλία» του, που άρχισε με το θάνατο της αγαπημένης του γυναίκας. Όπως οφείλω να αναφέρω και τη μεγαλύτερή του αποκατιά, όταν για έναν άστοχο λόγο του, κάποτε έβαλε φωτιά στο σπίτι του! Μάλιστα, καλά διαβάσατε, έκαψε το σπίτι του για έναν λόγο! Αυτός ήταν ο «Καψοφουσέκης»!

Όμως, είναι σχεδόν βέβαιο ότι χάνεις γρήγορα ότι πολύ αγαπάς. Έτσι, ήρθε και η δύσκολη στιγμή του αποχωρισμού, όταν με κάλεσε η πατρίδα να παρουσιαστώ στην Κρήτη.

Αποχαιρετιστήκαμε ένα Σάββατο του Ιούνη συγκινημένοι βαθιά, λες και ήταν η τελευταία φορά, που όπως απεδείχθη... ήταν!

- «Αντε ρε, και όποτε παίρνεις κομιά άβεια να 'ρχεσαι να σε βλέπω να καίμε κανένα φυσέκι. Και μην σκιάζεσαι το χρόνο, μόνο οι γυναίκες ξεχνούν», μου είπε.

Το πρώτο γράμμα στο στρατό, πάλι προς μεγάλη μου έκπληξη, δεν ήταν ούτε από τους γονείς μου, ούτε από φίλο, ούτε από την καλή μου. Ήταν από τον «Καψοφουσέκη» κι είχε μέσα ένα 500ρικο και μια φωτογραφία με την αγαπημένη του σκυλίτσα με την αφιέρωση:

«Ενθύμιον αγάπης εις τον φίλον Γεώργιον. Σωτήριος Τσαπάρας εκ Πύργου Ηλείας. Αλίartos, 13/7/1971».